

TEATRE

'Orfeu als inferns'

Vine al
Paral·lel, Orfeu

Juan Carlos Olivares

'Orfeu als inferns'. Música: Jacques Offenbach. Llibret original: Hector Crémieux i Ludovic Halévy. Versió: El Terrat. Adaptació: Pep Bras i Joan Anton Rechi. Direcció i lletres: Joan Anton Rechi. Arranjaments i director musical: Antoni Parera Fons. Escenografia i vestuari: Rafel Lladó. Il·luminació: Roger Puiggener. Coreografia: Jorge Fernández-Hidalgo. Intèrprets: Eva Barceló, David Ordinas, Fanny Mari, Jaume Roca, Maia Planas, Carles Canut, Mingo Ràfols i Boris Ruiz. Barcelona, Teatre Romea, 28 d'abril.

Orfeu és un executiu *pijo* de pacotilla i un conquistador de pa sucat amb oli. Euridice és una pàmfila hormonalment inestable. Júpiter és un vell verd, senyor de l'Olimp aficionat al fregolisme donjoanesc. Juno és una matrona concupiscent, la més digna entre les *drag*, de mata al pit i ploma en mà. Plutó és un galant plastificat, còpia del nòvio de la Barbie, repentinat i lacat com un mag de Las Vegas. Cupido es transvesteix en accelerada secretària de direcció, aficionada als cursats d'esteticista de La Cubana. La Styx és John, un macarra amb lluentons que s'apunta a les oportunitats fàcils. L'Opinió Pública és dona, és procaç, és una llengua que fustiga com un fuet, talla com una navalla, petrifica com el rostre de la medusa.

Aquesta és la fauna divina reunida per Joan Anton Rechi per convertir *Orfeu als inferns* d'Offenbach en un inclassificable híbrid entre el teatre de revista de Manolita Chen, el cabaret radical alemany i un xou *petardo*. Un muntatge d'alegre arrel bastarda que pot semblar xocant, allunyat de l'ideari dramàtic d'Offenbach. L'estètica potser és estranya, però la intencionalitat és fidel a l'original: *épater* la burgesia. Si Offenbach en tenia prou per ridiculitzar la hipocresia de l'alta societat parisenca afegint picant i fantasia mitològica als drames socials de Zola, Rechi ha trobat en la cultura porqueria, convertida en

Un transvestit Mingo Ràfols lidera el can-can d'"Orfeu als inferns" al teatre Romea

CRISTINA CALDERER

icona revolucionària, el seu propi llenguatge per mantenir viu l'esperit original.

La funció del Romea desbarata el gran espectacle de l'opereta parisenca per ficar-se en el traço del cafè-teatre canalla. Una gran idea que es presenta amb dificultats. El còctel, elaborat amb una mica de Bodega Bohemia, Cúpula Venus, Calixt Bieito, Baz Luhrmann, El Molino, Fabià Puigserver (*La bella Helena*), Jérôme Savary (*El tango de Don Juan*), Carles Alberola (*Besos*), La Gran Scena Opera i una bona dosi de pols pica-pica de la cultura televisiva, requereix una mà ferma que agiti fins al seu correcte punt tots els ingredients.

Rechi és generós en la selecció però insegur a l'hora de convertir aquest batibull de referents en un tot dramàtic coherent i atractiu. Un desequilibri sobretot evident en la selecció del repartiment. L'intent de buscar la mesura àuria entre cantants i actors es desfà davant d'una selecció de veus que defensen amb sol·lència la partitura però s'acoinquen da-

vant els reptes interpretatius. Tenen -tret de Cupido- pocs recursos (còmics) i Rechi no aconsegueix dissimular-los deixant-los, de vegades, despulats davant del públic. Una nuesa que es fa encara més clara amb l'aparició de robaescenes innats como Boris Ruiz, Carles Canut (que fa trencar de riure en el seu paper de gegantesc borinot, festival de cares tancades en una caputxa amb antenes) i Mingo Ràfols, antològic en les seves aparicions estel·lars com a Juno. El seu número del primer acte és l'autèntic *show-stopper* de la funció. Insuperable, una lliçó d'història cabaretera en un actor que s'ha format en altres escoles i que aquí sembla haver mòlt a cops de tacó l'escenari del Molino.

ROCK

Interpol

Els reis del calc

David Broc

Interpol. Barcelona, Sala Apolo, 23 d'abril.

Nit passada per
llàgrimes

Francesc Massip

'Made in Argentina', de Nelly Fernández Tiscornia. Intèrprets: Soledad Silveyra, A. Maria Picchio, Hugo Arana, Víctor Laplace. Direcció: Manuel González Gil. Teatre Novedades, 26 d'abril.

La molt nombrosa colònia argentina de Barcelona ha acudit en allau a recolzar i alhora emmirallar-se en aquest espectacle d'èxit popular, carregat d'emoció -sempre a flor de plor-, d'humor i argentinitat, tres condiments que ja s'han fet característics en les visites que el teatre de Buenos Aires ens fa sovint. L'altre tret distintiu, la qualitat interpretativa, aquí és esgrimida sobretot per les dues actrius, i especialment per Soledad Silveyra, que es guanya a pols el protagonis-

me absolut de la funció i que posa de manifest el mestratge que ha rebut de la gran China Zorrilla, que l'ha dirigida en diverses ocasions. El text de Nelly Fernández Tiscornia (1928-1988) comença transitant pels tòpics més suats que li serveixen per descriure els personatges, habitants del barri de Lanus, una mena de l'Hospitalet de Buenos Aires, que malviuen després del desfalc generalitzat perpetrat pels dirigents polítics d'aquell país. La cosa millora substancialment quan s'enfoca el nus del drama: el retrobament amb la part de la família que fa vint anys, fugint de la dictadura militar, van instal·lar-se en el somni nord-americà i ara tornen a rescatar els que es van quedar. No triguen a guspirejar els eternals retrats entre exiliats i resistents a l'interior i afloren amb un rar engegament les misèries, els ressentiments i les inclinacions d'uns i altres en un manyoc d'enganxifosa nostàlgia, de reafirmada identitat i de records revivificadors que converteixen la comèdia en un drama electritzant i ploraner. Els diàlegs, cada vegada més àgils, es presenten alternats amb punyents cants i tangos que col·laboren decisivament a humitejar l'ambient. A la fi, hom acaba xop de melangia, sota la pluja d'emoció que tot ho amara.

Als carrers, dia de roses i llibres; a la Sala Apolo, dia per recordar Joy Division i l'essència *postpunk* de finals dels setanta. Bé, això és el que proposen Interpol, grup de Nova York que s'ha donat a conèixer amb un primer disc, *Turn on the Bright Lights*, que traça un clar viatge de tornada als temps en què el grup de Ian Curtis i molts dels seus companys de generació de Manchester portaven la veu cantant de la música rock britànica. L'èxit de públic (un Apolo quasi ple, menys de set mesos després de la seva visita al Bikini) no sorprèn, potser perquè ja ens hem fet a la idea que el *revival* rock del moment és, de moment, irreversible.

El concert de dimecres va ser calcat al que van oferir al Bikini a finals de l'any passat. Poc més d'una hora va servir per tornar a comprovar que la seva és una còpia absolutament perfecta. Vestits de rigorós negre i corbata vermella, fent gala de la imatge que actualment marca tendència, els novaiorquesos van fer un repàs exhaustiu del seu debut amb la mateixa sang freda de sempre. Veure'ls en directe pot resultar fins i tot xocant, perquè hi ha moments en què la veu de Daniel Kessler recorda de forma increïble el desaparegut líder de Joy Division, fet que demostra l'habilitat manifesta d'aquesta banda a l'hora de copiar (aquesta és la paraula, sense pors) un per un els tics, registres i elements propis de la llegendària formació de Manchester. Va ser el seu, doncs, un directe amb guió conegut i cap sorpresa, una nova demostració (també confirmació, compte), en tot cas, del fet que diferencia Interpol dels altres centenars de grups que imiten Joy Division. En la lliga de copiadors professionals, els de Nova York són els amos absoluts.